

Markó Béla

Mondattan

Fölöslegesek a képzők és ragok.
A határozók. De legfőképpen a jelzők.
Semmi haszna az értelmezésnek.
A jelző a grammatika rákfenéje.
Felold. Viszonylagossá tesz. Lágýítja
mondataidat. Vagyis féligazságok
elfogadására ösztönöz. Kis népek
menedéke a jelző. Nincsen hazájuk.
Csak elveszített haza. Vagy visszanyert
haza. Álmuk sincsen. Legfeljebb
nyugtalan álmuk. Ami nem ugyanaz.
A történelmük is milyen? Nem egyszerűen
csak történelem. Hanem vérzivataros.
Nehéz. Küzdelmes. És így tovább.
Nem folytatom. Az életünk hányféle?
Közélet. Magánélet. Nem pedig élet.
Most is csak verset szerettem volna
írni, nem kampánybeszédet. Gondoljunk
inkább a szerelemre. Annak is csupán
jelző nélkül van értelme. Nem első.
Nem új. Nem kitartó. Nem heves.
Nem csendes. Nem kései. És nem is
fel-fellobbanó. Szerelem. Ennyi.
Idővel rá kell jönnünk, hogy ez a
jelzőitől megfosztott szerelem az igazi.
Hogy a kevés a sok. A pontosítás
tévútra visz. A különbségtétel
elgyengíti a hazát, a szerelmet, de még
a verset is. Nem kellene a jelzők.
Mondatokra sincs szükség. A kis népek
vagy a csalódott szerelmesek árnyalt
mondatokba próbálnak menekülni.
Nem akarom ezt. Ne így szeress,
ne úgy szeress, csak szeress! Jelző
nélküli hazám már úgysem lesz soha.
Életem? Halálom? Talán. Minden újabb
jelző közelebb hozza a véget. Te sem
lehetsz jó, szerelmem. És rossz sem.
Csak vagy. Erre törekszem én is.

Ahogy a varjak

Máshonnan jöttem én is. Vagyis egy másik beszélgetésből. Majdnem ugyanitt volt, de kissé feljebb vagy lejjebb. Talán csak más hullámhosszon. Ahogy a varjak. A galambok. A legyek. Közöttünk. Fölöttünk. Mellettünk. Éppen érkeztem. Onnan ide. Nem egy-két napig, hanem évekig tart az ilyesmi. Felcserélni az egyik kapcsolattrendszert a másikkal. Persze én nem emlékszem erre. Nem lehetséges az átjárás. Nem igaz, hogy tabula rasa voltam. Amennyit megtanultam, cserébe ugyanannyit kellett elfelejtenem. Kint hagyott anyám akkor is az üzlet előtt. Így szokta, hiszen kisvárosban éltünk. Még gyerekkocsiban, de már elég jól beszéltem ezt a nyelvet, amely egymásba fűződő szavakból áll. Sőt, csakis ezt beszéltem, és az azelőttit, a suhogást, zizegést, zúgást vagy zengést valószínűleg elfelejtettem. Szél volt. Amire kijött anyám, ott álltak néhányan, és figyelték nevetve, hogy kiabálok: „Hagyd el, szél, ne fújd fejem!” Ismétlem, erre természetesen nem emlékezhettem, tőle hallottam később. Nem lehet az ellentmondást feloldani. Mert ha ők értették, amit mondok, abban a másik világban már nem érthettek engem. Sem a szél. Sem a fű. Sem a kő. Sem az eső. Valamit valamiért. Minden bizonnyal az volt az egyik utolsó kísérletem. Gyerekszáj. „Hagyd el, szél...” Anyámnak kicsordult a könnye, úgy kacagott, akárhányszor felidézte. Aztán hirtelen elkomorodott. Ő is tudta, amit már én is tudok. Hogy még mindig fúj a szél. És hogy csak előre menekülhetünk. Amikor egyedül vagyok, ismét megszólítom mostanában a tárgyakat. Ha megbotlom. Ha beütöm valamibe a fejemet, a vállamat, a kezemet, a térdemet. Készülök? Szánalmas próbálkozás. Nincsen visszaút.